

Eleccions municipals, participació i mitjans de comunicació

Joaquim Colomines

Article / 22 de maig de 2007

La campanya de les eleccions municipals del proper diumenge 27 de maig ha arribat just després de les eleccions presidencials franceses, que han estat marcades per una altíssima participació ciutadana a les urnes (el 85% dels electors han anat a votar), i que han representat el retorn d'una primavera política en el país veí. Després d'uns anys de crisi de confiança dels ciutadans en la política, d'una sensació de desànim en el futur del propi país, que es reflectia en unes altes taxes d'abstenció, i de vot als partits antisistema, aquesta vegada els ciutadans han tornat a votar, i a votar als partits del sistema.

Diferents factors han influït en aquesta direcció: un sistema electoral majoritari, que incentiva la participació electoral, ja que l'elecció és directa per part dels ciutadans a un dels dos candidats que arriben a la segona volta; la incertesa dels resultats; la voluntat de superar un període de decadència, de declivi, i de recuperar un protagonisme perdut en els darrers anys; l'existència de dos projectes clarament diferents, personificats en dos líders forts, que duïen a escenaris clarament distints; el paper dels mitjans de comunicació contrastant programes i candidats. Un seguit de factors que han incentivat una alta participació electoral. A França ha tornat la il·lusió per la política. Les eleccions franceses s'han viscut amb interès més enllà de l'Hexàgon, a causa de les conseqüències que tenen més enllà de les seves fronteres.

Aquesta sensació que s'ha viscut a França, de tornar a creure en la política, encara no ha arribat a Catalunya. Les presents eleccions municipals, les vuitenes des de la recuperació de la democràcia, arriben en un to baix. Arriben en un moment de fatiga ciutadana respecte als polítics actuals. I certs mitjans de comunicació ajuden molt en el sentit d'endormiscar l'ambient. Especialment, aquells mitjans interessats a mantenir l'estatus quo actual.

Els mitjans de comunicació no són instruments neutrals entre els poders públics i els ciutadans. Tenen interessos. I han esdevingut actors del mateix procés polític. Tenen molta influència (i responsabilitat) en la creació d'estats d'ànim, poden ressaltar o amagar segons quins temes. Tots ho sabem, des de fa molt temps; per això se'ls anomena el quart poder. Però, en democràcia, una de les funcions dels mitjans és la de vigilar el poder; denunciar abusos per part dels governants; observar críticament el poder, independentment del color polític dels governants.

En aquest sentit, si l'any 2003 vàrem llegir tantes editorials demanant obrir les finestres del Palau de la Generalitat, dient que vint-i-tres anys de CiU eren molts, massa anys, vint-i-vuit anys deuen ser uns quants anys més, no? Com és que no veiem editorials de diaris, articles de premsa, denunciant-ho?

Així mateix, si l'argument de la repartició del poder, seguint la voluntat ciutadana expressada a les urnes, entre les institucions dels dos costats de la plaça Sant Jaume, fins fa uns anys era un bon argument polític, d'equilibri del poder, com és que ara ja no és? Com és que la concentració de pràcticament tot el poder polític a Catalunya en mans d'un sol partit, a mans del PSC, que representa només entre el 24% i el 28% dels vots, no és denunciat per determinats mitjans de comunicació? El baix nivell de participació electoral és responsabilitat, en primer lloc, dels polítics. Però els mitjans de comunicació també tenen bona part de responsabilitat.

